

Červen 2021

Těžké časy vám dodávají odvahu k tomu, abyste mysleli na nemyslitelné.

Andrew Grove

Jak se naši malí pasovali na školáky

Pasování předškoláků se konalo tradičně v zahradě waldorfské školky na Rudolfově, tentokrát na samém konci prázdnin. Když jsme dorazili po letní pauze na zahradu, bylo již vše slavnostně nazdobené. Holčičky s mašlemi a v šatičkách, kluci v košilích.

Vůbec nevadilo, že se někteří delší dobu neviděli. Hned se pustili do hraní. Chlubili se svými taštičkami, které si na tento velký den ušili, a vyměňovali si zážitky z prázdnin.

Když jsem začala psát tento článek, zeptala jsem se doma všech zúčastněných, co se jim na pasování nejvíce líbilo. Naší malé školačce se nejvíce líbilo, jak si dávali dárečky a povídali s dětmi v kroužku ještě před vypuknutím slavnostní akce.

Tatínkovi se jako věčnému optimistovi líbilo všechno. Ocenil při-

běh tety Ivetky o ptáčkovi, který se chystá vylézt z hnízda, a dojemně přednesené osobní básně pro každého předškoláka. Vrbový tunel, kterým děti procházely od „školkových tet“ k panu učiteli, nám připomínal cestu ven z klidného a bezpečného přístavu rodiny a školky do dobrodružného světa „těch velkých“.

Babička nejvíce ocenila celkovou slavnostní a přitom rodinnou atmosféru.

Na mne silně zapůsobil moment samotného pasování. Chvíle, kdy naše malá holčička v pláštiku pokleká a pan učitel ji tradičním gestem meče vítá mezi školáky. Každá z těch dětských dušiček si užila svůj moment slávy a důležitosti a právě za toto „školkovým tetám“ děkujeme nejvíce.

**Michaela Suchanová
Jana Včelková**

Pasování předškoláků bylo pro nás všechny velkým zážitkem. Bylo krásné pozorovat, jak naše děti prožívají tento velký okamžik, vstup do školních let. Líbilo se nám, s jakou vážností a zodpovědností k tomu přistupovali.

Rosálka nebyla od ledna ve školce a moc jí chyběli jak kamarádi, tak tety a společné zážitky. Byla jsem moc ráda, že pasování bylo až na konci srpna, kdy už se vstup do školy velmi blížil a všichni jsme to velmi silně prožívali. Pasování bylo časově blízko i k akci „přespávání předškoláků“, což hodnotím též pozitivně, protože děti se díky dlouhé koronavirové odluce mohly opět naladit na společné prožitky, blízkost a těšení se do školy bylo už opravdu na dosah.

mamka Lída Jírovcová

Foto 2x: Hana Máslová

Skřítčí den

Ve školce se během karanténního času zrodil „klubíčkový“ skřítek, který učaroval nejedné dětské duši. Během závěru školního roku se tak ve školce vyráběl jeden skřítek za druhým. Poslední den se nesl ve znamení skřítků a ve školce se tak sešli všemožní skřítkci – malí, velcí, v šatech, s kytarou nebo ve svém vlastním obydlí. Z iniciativy dětí vzešly krásné fotografie skřítků, kteří se s chutí pustili do bá-dání po školkové zahradě. Vyzkoušeli si jízdu na skluzavce, podívali se k dětem do domečku a nebáli se na zahradu pohlédnout z výše vrbového tunelu. Vytvo-

řením projektu „Skřítčí dobrodružství“ se po čas karantény našly další nápady pro společné tvoření dětí spolu s jejich rodiči. Hlavním záměrem je propojení volně stráveného času doma a času stráveného ve školce. Náplní je výroba

skřítků a vymýšlení dalších různých výrobků ve stejném duchu. Děkujeme všem rodičům a dětem za zapojení do tvoření a těšíme se na další skvělá dobrodružství!

Lucie Homolková

Zprávy ze školní družiny

Školní družina v této výjimečné době pečuje prezenčně o děti z první a druhé třídy. Navzdory vnějším okolnostem se letošní zima předvádí ve své tradiční podobě, a tak děti s radostí využívají sníh a led k zimním radovánkám. Kromě naší obvyklé destinace, kterou je les v blízkosti školy, navštěvujeme také nedalekou mýtinu, která skýtá nové podněty pro odpolední relaxaci a pozorování zimní přírody. Děti s nadšením staví sněhuláky, zimní bunkry (ty se obvykle dělí na holčičí a kloučičí) a samozřejmě se koulují. Žádná zamrzlá louže nezůstane bez povšimnutí, a tak po návratu do školy sušíme a sušíme a s povděkem vítáme náhradní

suché oblečení. Protože letošní zima nám opravdu přeje, pořídili jsme do ŠD dvě desítky lopat na bobování a již několikrát jsme vy-

razili sjíždět kopec nedaleko autobusové točny.

Kromě každodenních pohybových aktivit na čerstvém vzduchu se snažíme v dětech rozvíjet kreativitu a vztah k rukodělným činnostem. Musíme konstatovat, že v obou třídách děti s nadšením šijí a pletou na prstech, a to děvčata i chlapci. Při posledním bobování s první třídou jsme s kolegyní s úžasem sledovaly, jak děti postupně jeden po druhém sjíždějí ze svahu, vytahují svá barevná klubíčka z aktovek (které se vzápětí stávají podsedáky), nahazují první oka a pletou a pletou... Krásný pohled, při kterém se chce říci: „Svět má naději“.

V tomto školním roce má poprvé družina k dispozici tzv. *pohyblivou třídu*. Ta se skládá z několika typů dřevěných laviček, ze kterých lze variabilně postavit klouzačky, kladiny, stolečky a překážkové dráhy. Děti nejraději staví klouzačky, které hojně a s radostí využívají.

Myslíme a těšíme se na děti, které zatím do družiny chodit

nemohou. V minulých týdnech jsme začali pro zájemce připravovat kreativní balíčky. Také doplňujeme nabídku volnočasových aktivit na informačním portále WŠ v sekci Volný čas.

Obecně lze snad říci, že i v tomto zvláštním čase si děti z první a druhé třídy pobyt v družině užívají. Vychovatelky rozhodně

psáno v únoru 2021

Dovětek (psáno 10.3.2021)

Od začátku března 2021 se škola v souvislosti s vládními opatřeními uzavřela všem žákům a výuka probíhá distančně.

Školní družina proto rozšířila svou stávající nabídku na webu 2020.waldorfb.cz, kam do sekce *Rádio Družina* vkládá četbu na pokračování a písničky spolu s texty.

Za tým ŠD
Kamila Skubňová

Druháci zamířili s Cassiopeiou do Stromovky i k Vrbenským rybníkům

Výuku v druhé třídě ke konci školního roku zpestřily dva programy v přírodě, které nachystalo ekocentrum Cassiopeia. Při prvním děti vyrazily do Stromovky. Povídaley si tam o stro-mech, poznávaly je podle listů a plodů, ale hledaly také místa, kde pobývala nejrůznější zvířata. Cenné byly nálezy šišek okou-saných veverkami, lískových oříš-ků vyklovaných ptáky či vykousaných dalšími hladovci.

Foto 2x: Dana Hanzliková Vašková

Foto: Petra Fuková

Druhý program „Rybník jako dům“ se konal u Vrbenských rybníků. Děti tu pozorovaly mnohé obyvatel tohoto krásného kusu přírody. Některé živočichy mohly vidět pouhým okem, další hledaly v dálce dalekohledy a na ty nejmenší se hodila lupa. Děti byly překvapené, jak moc se nejrůznějšími živáčky hemžila voda nabraná z kraje rybníka. Pomocí jednoduchého klíče se dětem většinu vodních obyvatel podařilo rozlišit a kde neuspěly, tam poradila zkušená lektorka. Pro některé děti to

tak bylo první setkání s vodními blechami – perloočkami, vodními šneky nebo třeba s komářími larvami. Nechyběla ani návštěva bažiny, kde to záhadně bublalo a kde se muselo chodit opatrně po dřevěném chodníčku. Díky četným hlídačům ozbrojeným ostrým sosákem však děti v bažině nepobyly dlouho a cestou kolem rybníků se pak vrátily do školy.

Díky za možnost poznávat přírodu tak zábavným způsobem v tom nejpřirozenějším prostředí.

Dana Hanzliková Vašková

Třetí třída krásná témata měla, některá ve škole, některá doma s dětmi zněla... aneb Zprávy z výuky 3.A

Obrazy a okruhy třetí třídy jsou velmi pestré, podnětné a obohacující.

Na začátku nebylo nic – děti našly po příchodu do školy prázdné třídy, protože se začínal odvíjet příběh Stvoření světa v prožitcích, malování, vypravování... „Budiž světlo!“ rozžalo plamen ve tmě, akvarelové malby zjevovaly den po dni v prožitcích barevných obrazů, vypravování z knihy Jakoba Streita odhalovalo obraz biblické-

ho stvoření v trošku jiných slovech, než je běžné... Hra živlů se šátky a zpěvem také dostala svůj prostor.

Celou třetí třídou se linou obrazy ze Starého zákona, hebrejská průpověď, aramejský Otčenáš, později i česká verze Otčenáše. Zpěv hebrejských písní, tance a příběh *Děti krále* o darech a úkolech, které dostáváme, a o největším daru,

kterým všichni disponujeme, což je náš čas a naše srdce, nás doprovázely i na narozeninových oslavách, kde nechybělo výborné židovské pohostění a rituál.

Každý pátek probíhala výuka venku. Někdy na políčku, jindy v lese, jak jsme byli od první třídy zvyklí. Zde se v přirozeném pohybu, ve hře, rytmických činnostech odvíjelo vyučování v podobném rytmu jako ve škole, ale v dechu přírody.

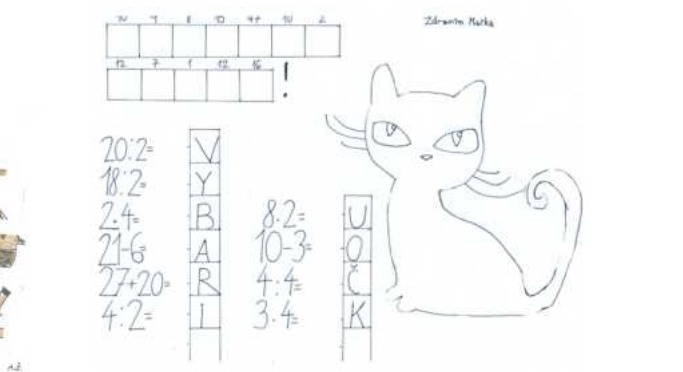
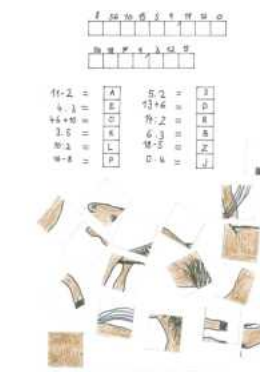
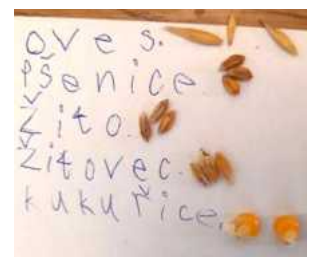
Na políčku jsme se intenzivně připravovali na dlouhou cestu zrna, chodili jsme tam většinou společně obě třetí třídy.

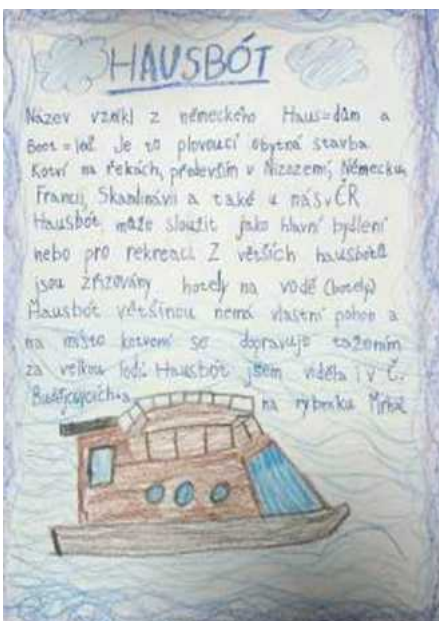
Další okruh vyučování byl velmi praktický, podnětný a dlouhotrvající, neboť započala cesta Ze zrna chléb. Od předání zrna a praktických rad od čtvrtáků přes objevování zrna jednotlivých obilovin po předpřipravení políčka na orbu a setbu, nacvičování průpovědi rozsévače, písní sedláka až po společnou samotnou Slavnost setí obilí, kterou nás provedla něžná hudba strun harfy a kytary paní učitelky Kateřiny a fléten i poctivá práce všech zúčastněných.

Pokusy s vodou i obilím mohly provázet děti i při domácím vyučování a odhalovaly možné vlivy a síly podílející se na klíčení i růstu. Síla slova měla velkou moc nad kvalitou vody.

Děti doma opakovaly násobilku, tvořily pro spolužáky hravé pracovní listy a začaly se v písní, gestech i obrázcích učit vyjmenovaná slova. Děkujeme panu učiteli Suchanovi za krásně zhudebněné písničky k vyjmenovaným slovům, moc nás to s nimi bavilo.

A možná i radost ze zpěvu přivolala možnost se opět vidět ve škole a zde prakticky spoluobjevovat další velké téma: Vývoj písma – v předmětovém písmu, obrázkovém, klínovém na hliněných destičkách, v psaní brkem, štětcem, učení se hieroglyfům, čínskému písmu, hebrejštině... Celý tento objevný cyklus završil dar od Mikuláše – plnicí pero pro učení se psacímu písmu. Děti byly nadšené. Děkujeme.

Bohužel jsme se ve škole moc neohřáli, a tak další krásné téma *Míry a váhy* mohly děti objevovat doma pod vedením svých rodičů. Všichni se seznámili s časem, vesmírným orlojem, starými hodinami, vyráběli jsme přesýpací hodiny, odměřovali s nimi čas, měřili svá těla, věci a místnosti, vážili vše možné, zjišťovali objemy nádob, které jsme doma našli. Při pečení doma všichni prakticky vážili a s receptem se pak na webu třídy dělili.

I v domácím prostředí mohl děti provázet waldorfský rytmus spojený s pozdravem slunci, poděkováním jídlu, rekapitulací dne, děti měly za úkol poslouchat příběhy ze Starého zákona, vést si Deníček, malovat do něj obrázky, opakovat dle libosti cizí jazyky. Každodenní život mohly protkat písně, hra na flétnu a další umělecké činnosti okoušené hrami, pohybem, procházkami, rukodělnými činnostmi, pomocí v domácnosti. Děkuji všem rodičům, které podpořily děti ve všestranném rozvoji a snažily se praktikovat waldorfské prvky do každodenního rodinného soužití. Inspiraci pro pomoc v rytmu bylo možné nalézt na webu školy.

V háčkování již mnohé děti dokončily svou čepici, někteří háčkují čepice i pro své sourozence nebo kytičky či jiné výrobky.

Waldorfský rytmus posilovalo i on-line vyučování, kde se nyní děti dělí se svými referáty k nové epoše *Stavba domu*, ve kterých ostatním představují různé druhy staveb, které lidé v dějinách i současnosti vytvořili. Doma pak již také děti začaly vyrábět se svými rodiči model domu, vedou si stavební deník a my se již těšíme na živou prezentaci všech domečků, až to bude možné. A vypadá to, že to nebude dlouho trvat! Hurá. Už se všichni těšíme do školy.

Jana Tlapová

Slavnost setí obilí 3.A a 3.B

Jako v každé třetí třídě, i my jsme museli jako správní hospodáři zasít na podzim obilí.

Slavnost se konala na začátku října a velice se vydařila. Měli jsme krásné počasí, pracovitě děti, tatínky i maminky. O tom svědčí krásné fotografie a také zážitky, které ze slavnosti napsaly samotné děti. I když některé děti na slavnosti nebyly, napsaly také v rámci domácího úkolu, jak ten den strávily. Neváhejte si to přečíst. ☺

Kateřina Kůsová

Já a kluci jsme bojovali s bambusem. Celá třída zorala pole. Společně jsme zaseti pšenici, ječmen a len. Zapálili jsme oheň. Zpívali jsme.

Adam Sali

Ráno jsem s tátou a mámou šel na pole. Tam jsem hrál na kytaru. Paní učitelka Tlapová zpívala moc vysoko. Potom jsme orali pole. Potom jsme vláčeli.

Jan Blažek

Ráno jsme déle spali, protože jsme nemuseli do školy. Měli jsme slavnost setí. Nejdříve jsme si hráli a tloukli se slunečnicí. Pak jsme zpívali. Potom jsme zorali pole pluhem a uvláčeli. Vyseli pšenici, žito a len. Těšíme se na úrodu.

Tobiáš Bína

Šel jsem se obléci a potom jsem šel snídat. Potom jsme šli orat, vláčet a sít. Pak zase vláčeli. Nakonec jsme opékali buřty.

Daniel Harrington

Ráno po snídani jsem vyrazil na kole na slavnost setí obilí.

Foto 4x: Martina Matějková

Společně jsme zpívali a pak orali. S kluky jsme vedle políčka bojovali. Pak jsme seli obilí.

Hugo Chrudimský

Ráno jsem se probudil a jeli jsme na slavnost. Na slavnosti nám zahráli Honzík a Ondra na kytaru. A potom jsme šli připravovat půdu. Nejdřív jsme to zorali a potom jsme to zdrápali bránou. A potom jsme zaseti semínka různých druhů obilí a len.

Vojtěch Zelenka

Na pole jsme přijeli s mojí kamarádkou Eliškou. Na poli čekala na mě celá třída. Zpívali jsme. Pole jsme kypřili pluhem a bránou. Nakonec jsme do země zaseti obilí (špalda, len).

Anna Jiříková

Nejdřív bylo zahájení slavnosti. Potom jsme políčko všichni společně orali. Potom pleli a uhladili bránou. Potom jsme seli obilí. U všeho jsme zpívali písně. Bylo to moc krásné.

Alexandra Beranová

Ráno jsem vstala a šla si hrát s Lassi. K snídani jsme měli tvarohový koláč a měli oheň. Hrály jsme si s kamarádkou.

Viola Kříklavová

Ráno jsem se probudila a po snídani jsme šli na pole. Na poli jsme orali zem. Paní učitelka nám dala

látka na semínka. Zaseti jsme pšenici, ječmen a len. A pak jsme udělali oheň.

Inbal Sali

Bolelo mě v krku, proto jsem nejela na slavnost obilí. Hodný tatínek mi přinesl snídani do postele. Sobota jako obvykle byla pyžamový den. Po obědě jsem si hrála s naším koťátkem. Večer už mi bylo lépe.

Jasmína Tomanová

Dnes ráno jsem bohužel musel vstát. A po strašném vstávání jsem si šel dát moc dobrý štrůdl. A potom jsem se šel obléknout a pak jsme jeli na naše školní políčko. Já s Honzíkem a paní učitelkou jsme krásně zpívali a já jsem hrál na kytaru a Honzík taky, ale paní učitelka hrála na harfu. A potom jsme všichni společně orali pluhem.

Ondřej Jankovský

Dneska jsem vstala a šli jsme na políčko. Tam jsme zpívali a Ondra s Honzou hráli na kytary. A pak jsme orali a vláčeli a seli obilí. A pak jsme požehnali poli. Nakonec jsme vláčeli a přikryli pole plachtou a pak jsme rozdělali oheň.

Marie Vokůrková

Byla jsem u babičky a trhali jsme jablka. Slavili jsme kamarádů narozeniny. Byla jsem na procházce. Běhala jsem venku. Hrála jsem s tátou deskovou hru.

Štěpánka Kadlecová

Zazvonil zvoneček. Zpívali jsme. Orali jsme. Utrhlo se nám lano. Vláčeli jsme pole. Měli jsme hlad, a tak nám bůh seslal buřty.

David Veis

Vstali jsme z postele a potom jsme šli na snídani. Potom jsme šli na procházku kolem jezera. Večer jsme šli do restaurace. Později

jsem šli do postele. A ráno jsme zase vstali z postele.

Veronika Láchová

Noemova archa – únor a březen 2021 ve 3.B

Během osobních konzultací ve 3.B jsme s dětmi tvořili akvarelový obraz k příběhu o Noemově arše. Jednalo se o techniku zvanou kolorovaná kresba.

Nejdříve si děti namalovaly obrysy citrónovou voskovkou a poté míchaly akvarelové barvy přímo na papíře. Na arše vznikla i krásná, pro nás nově objevená barva – hnědá. Archa je totiž z pevného cedrového dřeva, aby unesla zástupce všech zvířat.

Zde pár obrázků z konzultací a také básně k obrazům.

Daniel Harrington 3.B

Alexandra Beranová 3.B

Ondřej Jankovský 3.B

*Všichni k arše spěchají.
„Noe, počkej!“ volají.
Druh svou družku hledá,
družka svého druha.
Brzy začne velká bouře,
po ní přijde duha.*

Kateřina Kůsová 3.B

*Noe vyšel ze dveří,
začal mluvit se zvířít.
Sloni začli troubit
a lvi začli řvát.
Noe si zacpal uši
a šel spát.*

Veronika Láchová 3.B

*Už se blíží velký déšť,
žirafa, do archy běž!
Spěchej, spěchej, voda stoupá.
Utopíš se, nebuď hloupá.*

Ondřej Jankovský 3.B

*Všude kolem ticho, pusto...
před bouří, co velkou vodu přinese.
Však na arše je již pěkně husto!
Žirafy! Sloni! Plameňáci! Ach, co vám budu vyprávět!
Ještě mnohem více božích tvorů ta velká loď unese.*

Renata Trávníčková 3.B

*Noe vyšel ven
a byl krásný den.
Byl nával zvířat
divokých i domácích,
až málem archu rozbila.
Naštěstí zůstala celá
a mohla plout do ztracena.*

Tobiáš Bína 3.B

Také jsme na konzultacích s dětmi postupně namlouvali a nahrávali výbornou a vtipnou knihu *Na arše v šest* (Ulrich Hub, Petrinum). Ostatní spolužáci každý týden slyšeli na nahrávce někoho jiného a mohli hádat, čí hlas slyší.

Malá ukázka z knihy: „*Nejsem Bůh,*“ řekl Noe polichocen. „*Ale my jsme si Boha právě tak představovali,*“ řekli zklamaně tučňáci, „*jako starce s dlouhým bílým voussem.*“ „*To si myslí mnozí,*“ řekl Noe, „*ale Bůh není muž.*“ „*Bůh je*

žena?!“ „Ne!“ zvolal Noe rozhořčeně a skla brýlí se pohoršeně zaleskla. „Pochop,” řekl jeden tučňák, „Bůh je spíše něco na způsob věci,“ a malý tučňák se tenkým hlasem zeptal: „Jako třeba toustovač?“

Kateřina Kůsová

Jak šestáci četli Hobita a učili se skloňovat zájmeno „já“

Šestáci se několik měsíců učili český jazyk s knihou Hobit. V rámci procvičování skloňování zájmena „já“ dostali úkol, aby si z kapitoly „Osvobozené sudy“ vybrali jednu postavu, tou postavou se na chvíli stali a pak převyprávěli příběh ze svého pohledu. Ať dělali, co dělali, zájmenu „já“ se prostě nevyhnuli. Ale hlavně vznikly krásné texty! Pan Tolkien by měl radost! Posuďte sami.

Radka Koniřová

BILBO OSVOBOZUJE TRPASLÍKY Z ELFSKÉHO ZAJETÍ

Den po bitvě s pavouky jsme se s trpaslíky pokusili najít cestu ven z hvozdu. Byli jsme úplně vyčerpaní a já jsem toužil po pohodlí hobitů nory.

Náhle se objevili ozbrojení elfové a vyzvali nás, abychom zůstali stát. Všichni jsme věděli, že na boj není ani pomyslení, byli jsme úplně vyčerpaní, a i kdybychom nebyli, tak jsme se neměli čím bránit. Všichni jsme zůstali stát až na mě, já jsem si bleskurychle navlékl prsten neviditelnosti. Elfové svázali trpaslíky a vlekli je do podzemí.

Mě naštěstí elfové nezpозorovali. Tak jsem potichu běžel za nimi do hlubin země. V elfích podzemních tunelech jsem se cítil lépe než ve skřetích, byly menší a byl v nich čerstvý vzduch. Nakonec elfové přivedli trpaslíky do obrovské síně a uprostřed na obrovském trůnu seděl král elfů. Král se ptal trpaslíků, co tady dělají a kam jdou. Trpaslíci mu ale nic neřekli. Král elfů je tedy nechal zavřít každého do jedné cely. Nepustí je, dokud neprozradí, odkud jdou a kam mají namířeno. A tak se taky stalo.

Byl to pro mě těžký čas, prošmejdil jsem každý kousek elfích tunelů. Dokonce se mi také podařilo proniknout ven velkou bránou a zase zpátky. Postupně jsem objevil, kde se jaký trpaslík ukrývá, a vyslechl jsem si jeden

hovor dvou elfů. Zjistil jsem, že je ještě jeden trpaslík zavřený v úplně nejspodnějším tunelu. Byl to Thorin. Bylo mi jasné, že se musím s Thorinem poradit, co dál. Vydal jsem se za ním. Thorin mi pověděl, abych vyřídil každému trpaslíkovi, aby neprozrazovali poslání cesty, a že je také zavřený v cele u elfů. Když jsem vyřídil zprávu trpaslíkům, všichni souhlasili. Věřili mi a spoléhali na mě, že je odsud dostanu.

Dlouho jsem dumal nad geniálním plánem, ale nic mě nenapadalo. Až jednou, když jsem zase šmejdil tunely, jsem narazil na druhý vchod do elfích jeskyní. Byla to obrovská kovová padací mříž. Zjistil jsem, že touto mříží se házejí sudy do řeky, po které se převáží sudy s jídlem a pitím z Jezerního města do paláce, a pak se také posílají prázdné sudy zpátky. V tu chvíli mě napadl plán úniku. Počkal jsem si, až se budou zase házet sudy dolů, a opatrně jsem se přiblížil ke dvěma elfům, z nichž jeden se stará o cely a má od nich také klíče, a druhý má na starosti dopravu sudů. Poslouchal jsem jejich rozhovor, jeden z nich říkal, že má dneska v noci na starosti naházet všechny sudy dolů do řeky, ale že ještě předtím půjdou ochutnat víno, co právě přišlo. Náramně mi to hrálo do karet. Na stole měli strážní obrovský korbek silného vína. Pili a pili, až oba usnuli. Vycítil jsem, že je to moje

chvíle. Vyběhl jsem z úkrytu a sebral jsem strážnému klíče od cel. Oběhl jsem všechny cely a pustil všechny trpaslíky včetně Thorina. Klíče jsem zase přišel vrátit strážnému, ten ještě spokojeně pochruoval.

Teď jsem konečně mohl trpaslíkům vysvětlit můj plán. Trpaslíci nesouhlasili s tím, že pojedou několik kilometrů po řece v sudu. Vysvětlil jsem jim, že je to jediná možná cesta úniku a jestli chtějí dále sedět v celách, že klidně můžou. Nakonec se mnou všichni souhlasili. Vydali jsme se k mříži, tam už byly připravené sudy k hození do řeky. Trpaslíci si postupně vlezli do všech sudů a já jsem jejich sud uzavřel víčkem.

Najednou jsem si uvědomil, že nemám nikoho, kdo by sud přivřel za mnou. V tu chvíli se objevili elfové a sháněli se po hlídacím elfovi. Když ho našli spícího, pořádně se naštváli. Ale ani s ním nehnuli. Pustili se do práce sami a házeli dolů jeden sud po druhém. Nakonec tam zbyl jenom jeden sud a mně zbývalo rychle se chytnout posledního sudu a nechat se s ním hodit dolů. Jakmile jsem spadl dolů, pocítil jsem ledovou vodu a silný proud. Řeka nás unášela dál a dál, byl jsem zmrzlý až na kost. Konečně jsem viděl elfy a řeka nás vyplavila na pevninu, hned jsem usnul.

Marek Sokol, 6. třída

KRÁL LESNÍCH ELFŮ

Já se jmenuji Thranduil a jsem král lesních elfů Temného hvozdu a otec Legolase. Temný hvozd je plný pavouků a kouzel. Žiji v jeskyni s ostatními lesními elfy a obvykle sedávám ve své síni na křesle z vyřezávaného dřeva. K mé síni vede široká cesta lemovaná mohutnými duby a jeskyně je uzavřena dvoukřídlými dveřmi. Síň má vytesané sloupy z prahorního kamene.

Na hlavě mám korunu z lesních bobulí a rudého listí. V ruce mám dřevěnou hůl z vyřezávaného dubu – je symbolem mé moci a síly. Jednoho dne jsme slavili v mém lese hodokvas. Ale zanedlouho nás 12 trpaslíků s Thorinem Pavézou vyrušilo, a tak jsme museli hostinu přerušit a přestěhovat se o kus dál. Bohužel celá situace se 2x opakovala. Služebník mě upozornil, že se k nám blíží pavouci.

„Skvělé,“ řekl jsem, „až trpaslíci zase přijdou, tak zhasněte ohně a vezměte Thorina s sebou a ostatní trpaslíky nechte, ať si je vezmou pavouci. Thorina přivažte k židli v mé síni.“

Podíval jsem se na něj a kladl mu spoustu otázek, které mě zajímaly. Ale nic mi neřekl, jen to, že má hrozný hlad. „Proč jste se pokoušel se svými trpaslíky nás třikrát napadnout?“ zeptal jsem se.

„Nikoho jsem nenapadli,“ odpověděl Thorin, „přišli jsme prosit o jídlo a pítí“. „Co jste v lese dělali?“ zeptal jsem se ho. „Sháněli se po jídle, protože jsme měli hrozný hlad.“ „Ale co vás do lesa vůbec přivedlo?“ zeptal jsem se našťvaně. Thorin zavřel pusy a nic mi neřekl. „No dobrá, jak chceš!“ řekl jsem. „Strážce, odvedte ho pod zámek a držte ho cestou pevně, ať neuteče. Dokud nepoví pravdu, tak ho nepustíme, i kdyby to mělo trvat sto let!“

Elfové Thorina spoutali řemeny a odvedli ho do podzemní kobky. „Když mi nic neřekl Thorin, najdete zbývajících 12 trpaslíků a hned!“ poručil jsem. Moc dlouho to netrvalo a za chvíli je přivedli svázané, zatímco já odpočíval v křesle v mé síni. Podíval jsem se na ně a řekl jsem elfům, ať je rozvážou, protože byli otrhaní a vysílení. „Nikdo, koho jednou přivedeme sem, neunikne mou zakletou bránou.“ Dlouho jsem trpaslíky vyslyšel o tom, co dělají, kam šli a odkud přicházejí. Ale neřekli mi nic víc než Thorin. Byli mrzutí

Sebehodnocení

Distanční výuka začala v půlce října. Nejdřív to vypadalo, že se do školy vrátíme za dva týdny (po podzimních prázdninách), ale protáhlo se to až do současnosti. Pár dnů, kdy jsem chodil do školy rotačně, se ani nedá počítat. Psaly se téměř jenom testy.

Je náročné se učit, když učitel nemůže látku pořádně vysvětlit. Pak se s námi rodiče jenom vztekají, protože mají pocit, že jsme úplně dutí.

Moc se mi nedařilo plánovat si rozvrh činností, abych měl vše hotové a užil si i volno. Pravidelně jsem věci odsouval na víkend a na neděli. Zezačátku jsem měl co dělat, abych dodržel termíny. Teď už je to lepší. A tento týden mám poprvé všechno hotové v pátek.

Český jazyk mě bavil. Jako první jsem přečetl celou knížku *Růže a krokvice*, ale moc mě nebaví vypracovávat pracovní listy. Nejen ke knížce, ale vůbec. Nové učivo chápu, ale musí mi ho dovyšvětlovat táta. Víc by mi prospělo, kdybychom to dělali ve škole a víc to procvičovali.

a dopálení a nesnažili se ani předstírat zdvořilost. „Co jsme vlastně provedli, ó králi?“ řekl našťvaně Balin. „Je to snad zločin zabloudit v lese, mít hlad a žížeň a být zákeřně polapen pavouky? Jsou snad pavouci vaše domácí zvířata nebo vaši mazlíčkové, že vás jejich zabití zlobí?“ Tato slova mě rozdurdila. „Zločin je potloukat se po mé říši bez dovolení. Zapomínáte snad, že jste byli v mém království a že jste šli po mojí cestě, kterou zbudovali moji elfové? Nepronásledovali jste snad moje lidi třikrát do lesa a neobtěžovali jste je? A nezburcovali jste snad pavouky svým povykem a křikem? Po všech těch vašich výtržnostech mám právo vědět, co vás sem přivádí, a jestli mi to nepovíte hned, dám vás zavřít, dokud nepřijdete k rozumu a nenaučíte se chovat slušně!“ řekl jsem jim.

Nařídil jsem, aby každého trpaslíka zavřeli do zvláštní cely a dali

Kreslení forem a výtvarná výchova jsou pro mě při distanční výuce úplně zbytečné předměty, protože mi kradou volný čas.

Z dějepisu jsem přečetl mnoho knížek z doby středověku a počátků novověku, takže to pro mě nebylo skoro nic nového. Probírané období mě bavilo kromě toho, že se všechno točilo kolem víry a církve. Učení bylo úplně akorát, ale nepřidával bych.

Matematika a rýsování byly pro mě malý nakrápělý oříšek. Taťka mi musel zase pomáhat pochopit znaménka a rýsování. Vyhovovalo mi, že se často vracíme k různým věcem a můžu si to tím procvičovat nejen na pracovních listech. Štvalo mě odčítání zlomků a také to, že taťka vyžadoval dodržování přesných postupů místo logické úvahy. Stejně to vyšlo stejně.

Taťka si myslí, že se mi v matematice dařilo nejhůř odesílání vypracovaných úkolů. Měl jsem v tom nějaký zmatek.

Deutsch ist nicht für mich so viel Spaß, wie schreibt Frau Chromá in jedem Artikel am Ende. Ich will gut deutsch sprechen.

Foto: paxilop – pixabay.com

mu jíst a pít, ale aby žádného nepouštěli z kobky, dokud aspoň jeden z nich neprojeví ochotu povědět mi, co chci vědět. Ale neprozradil jsem jim, že mým vězněm je i Thorin. Bohužel po čase mi velitel stráže přišel oznámit, že všichni trpaslíci utekli ze svých cel, ale nikdo neví jak. Prikázal jsem všem elfům, aby je pečlivě hledali, a napadlo mne, zda nevyužili prázdné sudy, kterými se dopravuje víno a potraviny z města. Že se po mé jeskyni potuluje neviditelný hobit Bilbo Pytlík mne skutečně nenapadlo! A už vůbec ne, že přijde na tak ďábelský plán a osvobodí mé vězně!

Ondra Šlapanský

Zeměpis mě bavil, dozvěděl jsem se mnoho nových věcí. Nejvíc mě zaujala Severní Amerika, hlavně moderní architektura ve velkých městech. Překvapilo mě, jak jsou některé státy ve Střední Americe chudé a jiné bohaté.

V přírodopisu na mě bylo moc psaní. Nejvíc mě bavilo dýchání.

Myslím si, že jsem se hýbal dostatečně. Naštěstí se rodiče postarali o to, abych posiloval stehenní svaly. A nejenom ty.

Nejhorší předmět je pro mě angličtina. Myslím si, že stupňování přídavných jmen mi jde docela dobře na to, jaký jsem angličtinář. V psaní mi angličtina přijde těžká. Asi bych si to měl víc procvičovat. Ale nechce se mi.

Výhody této doby jsou, že mohu vstávat o 20 minut později než normálně. Pouze jednou jsem měl své pyžámko celý den. Mohu chodit ven i dopoledne, jen se mi moc nechce.

Nevýhodou je, že se nic nedá pořádně naučit. Tento ročník by se měl opakovat, abychom nebyli úplně „blbí“.

To je ode mě asi všechno.

Martin Janošťák

Můj den v době distanční výuky

Když jsem jednoho dne spěchal ze školy v domnění, že si na dlouhých 14 dní od školy odpočinu a že si užiju spoustu hodin volné zábavy, nevěděl jsem, že celý rok budu doma tvrdnout zavřený u počítače a trápit se s „dokonalým“ školním webem.

Pondělí 18.1.2021

Hned poté, co ráno vstanu, se jdu podívat na rozvrh a zjistím, že mám v 08:00 online hodinu. Pak rozespálý sednu k laptopu a jdu se podívat, kolik učení máme tento týden udělat. Jako vždy je toho víc než ve škole.

Za 10 minut mi začíná online hodina matematiky a já ještě nemůžu najít sešit z matematiky, sešit z geometrie a procvičovací sešit. Nakonec běžím bez sešitu vystrašeně k notebooku jen s papírem a propiskou a málem dostanu infarkt, když se mi na online rozvrhu objeví, že máme ve

a velkých písmen, a když se mi toto dlouhé, složité heslo podaří až na čtvrtý pokus zadat, zjistím, že to byla chyba stránky. Rychle kliknu na aktuální odkaz na online hodinu. Naštěstí se stihnu připojit půl minuty před 08:00.

Na online hodině dvakrát vypadnu a skoro na konci mi paní učitelka ztlumí mikrofon a pak se mě zeptá, kolik mi vyšel složitý příklad, ale mně nejde zapnout mikrofon, a tak to musím napsat do chatu. Pak 2 minuty před koncem hodiny vypadnu ze schůzky. Zpátky se nemohu připojit, protože paní učitelka zrovna sdílí obrazovku a nevidí, že se do schůzky znovu snažím dostat. Po minutě to vzdám a jdu si na pět minut číst knihu Pes Baskervilský. Tu potom odložím a vytisknu si všechnu matematiku. Na stránkách ovšem zjistím, že mám vypracovat nějaký „List 1“, který nikde nemohu najít a ani na stránkách není mezi přílohami. Tak napíšu email paní učitelce Sedláčkové.

V poledne jdu dolů uvařit špagety „alio olio“ a ještě jdu ohřát nivovou omáčku. Po dobrém obědě mi na telefonu zazvoní tón, který oznamuje, že mi přišel email. Rozběhnu se plný napětí k telefonu v domnění, že mi přišel email od paní učitelky, ale

byly to jen vyžádané přihlašovací údaje ke školnímu portálu. Způsobila to moje mladší sestra, která omylem zmáčkla na čudlík „zaslat heslo na email“. Po ukrutně dlouhé hodině mi paní učitelka napíše, že se omlouvá, že to byla její chyba, protože zapoměla vložit přílohu

na web. Tento email byl pro mě tak moc uklidňující, že jsem si začal v duchu říkat, jak skvělé a milé máme na naší škole učitelky (alespoň o většině učitelek jsem si říkal, že jsou milé).

To se však změnilo, když jsem si začal číst vytisknutý papír z angličtiny, který nám vypotřeboval polovinu toneru a byl vyfoceny tak, že se skoro nedal číst. Začal jsem mít na učitelky strašný vztek a v duchu jsem si říkal (neberte si to osobně), že máme na škole nejhorší učitelky na světě. Začal jsem mít chuť všechno ze školy ničit, ale nakonec jsem se ovládl. Angličtinu jsem prozatím nechal angličtinou a šel jsem se pustit do češtiny.

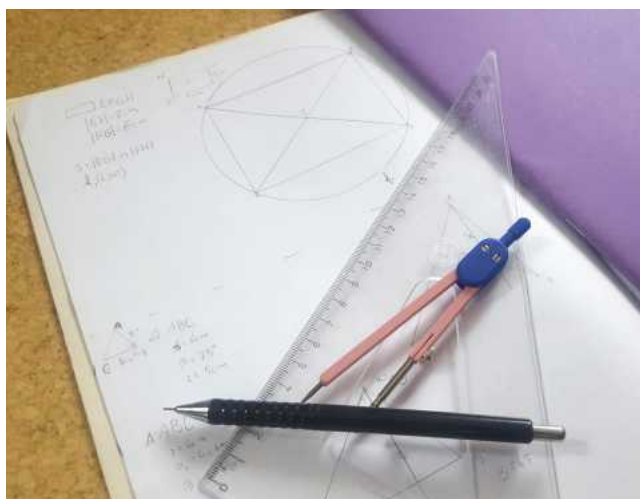
Na stránkách mě něco u češtiny pobavilo a začal jsem si myslet, že máme nejlepší a nejtípnější učitelky světa. Poté se mi ulevilo ještě víc, když jsem mohl své pocity z distanční výuky napsat do tohoto slohu. Tento sloh mě opravdu baví psát, a to se moc často nestává.

No, ale zpátky k věci. Po tvrdé práci jsem si na mobilu pustil audioknihu Harryho Pottera (tento sedmý díl poslouchám už po dvanácté a furt mě to baví) a při tom stavím z lega kosmodrom.

Po dlouhé chvíli zábavy jsem šel na cvičení – to mě strašně unavilo, a tak jsme se zastavili v Bille pro hroznový cukr. Zase plný energie jsem s Toni a rodiči dorazil domů. Tam jsem mamce umíchal vajíčka (protože byla unavená z práce) a sám jsem si dal výborného tuňáka Rio Mare s chlebem.

V 20:00 jsem se se sestrou šel koukat na celovečerní film Mumie 2. Když jsem večer po filmu nemohl usnout, řekl jsem si, že tento den byl nakonec celkem fajn.

Matouš Jírovec

čtvrtek online hodinu angličtiny a místo toho, abychom byli rozděleni na 2 skupiny, máme být rozděleni na 3 skupiny. Poté stránku znovu načtu a zjistím, že se musím znovu přihlásit. Snažím se rychle zadat přihlašovací údaje, které se skládají z malých

Vnitřní svoboda

Takže něco o našich zkušenostech z období posledních dvanácti měsíců? Co jen na to lze odpovědět...? Z pozorování vícero skutečností je možné říci toto: když člověk zažívá dejme tomu nějakou přírodní katastrofu či například prodělává nějakou nemoc,

tak alespoň z mé vlastní zkušenosti mohu říct, že jsem sice postaven do takovéto situace, jsem jí omezen, a přesto se cítím uvnitř svobodný v tom smyslu, že je na mně, jak se k situaci postavím. Neříkám, že ta situace není náročná, působí třeba i nátlak na psychiku,

přesto cítím jasnou možnost vnitřní svobody a možnost odpovědné práce se svými silami, se svým přesvědčením, vědomím a poznáním. Obsahuje to vše v sobě jisté svody a pokušení, ale snad rozumíte vyjádření těchto pocitů vnitřní svobody.

Foto: dasilva – pixabay.com

Když se ovšem v dnešní době setkávám s plošnými nařízeními, s centrálním řešením problémů, s výlučně materialistickým pohledem na celou situaci a s duchem či duchy, ve kterých je toto vše vedeno a nesené, tak cítím, jak je mi možnost vnitřní svobody, mé bytostné odpovědnosti, mého vlastního vědomí, jaksi upírána a cítím, jako bych byl lákán směrem k tomu „nech to být, pusť to, podvol se, prostě následuj“. Něco ze mě jako by mělo být ukradeno, tímto celým duchem je mi upírána

možnost být sám sebou či lépe řečeno, být tím, o co usiluji být..., z pohledu mého přesvědčení, poznání, vědění a vědomí. Samozřejmě, že je na mně (a na milosti Boží), abych si svou vnitřní svobodu vzít nenechal, abych obstál. Ale tyto tendence, popsané výše, jsou v současném společenském dění výrazně obsažené a je nutné si toho být vědom.

Co nám to ovšem dává? Když chceme, dává nám to možnost být silnější, vědomější, láskyplnější. Celé je to proces vývoje, setkávání se s vlastními slabostmi, nedostatky, hlubšího poznávání se, a to i někdy bolí, někdy to roznemocní jedince i společnost. Ale to prostě musíme zpracovat, přeměnit a jít

odhodlaně dál. Učí nás to stát pevně na vlastních nohách, nespoléhat výlučně na vnější pomoc a být v sobě jasně a vědomě spojení s tím, co je věčné a co vše přetrvává. S tímto vědomím se dá vydržet všechno – nemoc, nátlak, smrt, i třeba online výuka a různé zákazy. Nesmíme se s tím smířit, být pasivní, naopak je dobré být slyšen a přispívat do celospolečenské diskuse zdravým a jasným vědění, ale také máme vědět, že vydržet se dá všechno. Ovšem za podmínky, že čerpáme z toho Bytí, které je samo Láskou, Světlem i Životem a které je v nás i všude kolem nás. To nás celá tato situace učí a buduje nás to učit i ty nadcházející.

Konkrétně a přítomně je zapotřebí dbát na duše dětí, na něž to nyní vše dopadá snad nejvíce. Aby to unesly, potřebují pevný bod a ten jim můžeme ukázat právě naším postojem, vědomím, nadějí, smysluplným životem. Ať se nám to všem daří!

Tomáš Avramov
(psáno 28.února 2021)

Několik myšlenek k současným opatřením

Zdraví pokládám za stav vyváženého životního proudu všech složek člověka v jejich vzájemné harmonii.

I když se každý z našich rozměrů zásadním způsobem liší, jejich společným projevem je potřeba vícesměrné výměny. Všechny naše složky musejí čerpat ze spektra jim adekvátních zdrojů a je pro ně rovněž nezbytně nutné odevzdávání něčeho ze sebe do předem daného směru. Taková činnost dává vzniknout plodům, jimiž se složky lidské bytosti vzájemně obdarovávají a z nichž vyrůstá naše pravé Já.

Člověka můžeme chápat jako prolínání „získávání“ se „sebedarováním“. Jeho zdraví proto nelze omezit na nepřítomnost jakéhokoliv patogenu.

Spása člověka, dříve připisována institucím dominantních církví, je nyní většinou společností vložena do sterilních, robotických rukou vědy, především zdravotnické medicíny. Beze snahy o hodnocení tohoto společenského posunu a s hlubokým

uznáním k poctivé práci všech zdravotníků bych však rád krátce poukázal na jednu ze skutečností znemožňujících soudobé materiální vědě dosáhnout úplného uzdravení člověka.

Lékařské umění, v dobách antického Řecka orientované na životní síly člověka ve vztahu k bohům, prošlo zásadní přeměnou. V ohnisku jeho zájmu nyní stojí fyzické tělo samo o sobě, které je možno zkoumat pouze pomyslným zmrtněním. Toto pojetí vede k pomyslné redukci bytosti člověka na pochody samotného těla beze vztahů k ostatním složkám, které nás snad ještě více než tělo činí lidskou bytostí. Můžeme však tyto pochody pokládat za zdroj veškerých našich potřeb?

I přes skutečnost, že je kultivace těla jedním z primárních cílů tělesné výchovy (!), byla její výuka již před dlouhou dobou zrušena. Jakou úlohu tento zákaz sehrává ve snaze o zachování zdraví? Celodenní pobyt před počítačem je v době, kdy se nedostatek pohybu stává jednou z hlavních příčin

většinových diagnóz, postupným mrzačením, k němuž sice můžeme mít určitou odolnost, ale zásadním způsobem ovlivňuje nás všechny.

Vědecky zdůvodňovaná epidemiologická opatření, byť jistě motivovaná snahou chránit lidský život, se týkají pouze materiální roviny fyzického těla. Jestliže však chápeme zdraví v komplexním slova smyslu, stává se zřejmým, že uzdravovat a chránit pouze jednu ze složek člověka, zvláště je-li vytržena z existenciálně hlubokých vztahů, nemůže vést k uchování jeho zdraví. Naopak, zákonitě směřuje k narušení vnitřní harmonie a časem i ke stavu nemoci, s čímž se dnes již setkáváme v nejrůznějších formách.

Kultivace člověka s sebou přináší nacházení sebe sama ve všech rovinách, z nichž na jedince můžeme pohlížet. Kéž nás Duch vede, abychom nezapomínali na duši, a tak si mohli pravdivě vážit vlastního těla!

S úctou k tomu, co nás činí lidmi,

Vojtěch Svoboda
fyzioterapeut, učitel tělocviku

Veselí ptáček
1 ks

105 Kč

Brdlička
2 ks

175 Kč

Pohankový
polštářek
1 ks

100 Kč

Veselá taštička
2 ks

100 Kč

Hajánek
4 ks

130 Kč

Prstová loutka –
ovečka
2 ks

100 Kč

Matěj Píša: Koronavirus

*Tato nemoc strašná je,
koronavir se jmenuje.
Kašláním se přenáší,
vůbec přitom nepráší.
Nechodíme do školy,
válíme se v posteli.*

*Roušky nosit musíme,
ničeho se nebojíme.
Ten, kdo ho už má,
v nemocnici přebývá.
Tato nemoc všude je,
v Itálii se hodně vyskytuje.*

Časopis člověk a výchova

www.iwaldorf.cz/casopis.php

2021

Zvonek – červen 2021

Redakce: Pavla Šítalová Křížová
Prepress: Dana Hanzliková Vašková
Kontakt: zvonek@waldorfb.cz
Internet: <http://www.waldorfb.cz>
Logo: Bára Šímová

Redakční uzávěrka pro další číslo:
17. 10. 2021

Redakce si vyhrazuje právo nezařazení,
krácení a běžné redakční úpravy
příspěvků.

NEPRODEJNÉ

Zvoníme u ... Jana Kouby

Interview s Janem Koubou, žákem 7. třídy a nadějným florbalistou. Tématem našeho hovoru bude především současná situace kolem Covidu 19.

Česká republika je obecně považována za jednu z nejméně postižených zemí koronavirem. Čím myslíš, že to je? No, myslím si, že je to tím, že spousta lidí nedodrží opatření a pořád se něco mění a také myslím, že nemáme úplně jednotné vykazování testů a pozitivních osob v Evropě. Hlavně se u nás v létě a o Vánocích úplně rozvolnilo a následky neseme ještě nyní.

Jak to myslíš s tím vykazováním? Můj strejda Dirk z Německa mamce říkal, že testují méně a vykazují také trochu jinak. Bez ohledu na to, jsme určitě na tom nedobře. Především zde umírá hodně lidí.

Covid 19 je nejnebezpečnější pro starší lidi. Jak se Ty staráš o své příbuzné? To je spíše na mamce a tatkově. Prarodičům dodáváme léky, roušky, také jim rodiče nakupují. Dědu Rudu už tatka odvezl i na očkování. Já si s babičkou i dědou denně volám a posílám jim videa a fotky, aby měli alespoň nějaké rozptýlení. Smutné je, že se moc nevidáme, protože se je snažíme chránit.

Co si myslíš o demonstrujících občanech, kteří zpochybňují nastavená opatření a vůbec existenci Covidu 19? Tak člověk by se měl možnost svobodně vyjádřit, žijeme v demokracii, ale tady už jde o životy, tak mi to smysl nedává. Myslím, že důkazů o tom, že koronavirus opravdu existuje, je mnoho. Stačí si trochu něco přečíst. Ale vždycky budou lidé, kteří nevěří ničemu a podléhají konspiračním teoriím.

Znáš někoho takového osobně? S nikým takovým jsem se zatím nesetkal.

Myslíš, že šíření Covidu 19 ovlivňuje politika? Rozhodně by se vše asi dařilo lépe, kdybychom mohli politikům důvěřovat. Na naše nejvyšší politiky zrovna štěstí nemáme a co jsem slyšel doma, tak respekt nemají. Jinak je pro mě zatím politika velká neznámá, ale určitě není lehké být politikem, proto to nechci moc soudit.

To jsi mi zrovna moc přesně neodpověděl? Ano, přesně tak by odpověděl politik.

A vidíš vůbec nějaká pozitiva na koronaviru? Ze začátku jsem si na to nemohl zvyknout, ale teď už jsem si zvykl. Vlastně už mi to přijde normální. Pozitivní je to, že mohu hodně času trávit s rodinou. Dříve na to moc čas nebyl. Taky se mohu věnovat svým koníčkům. A k tomu jsem začal dělat mnoho nových věcí. Např. programování, skládání hudby, létání s dronem, hraní Pokeru, naučil jsem se nové deskové hry a zbyl čas i na jazyky. Na to dříve moc čas nebyl. A taky jsem se vyhnul neoblíbeným předmětům ve škole. Hodně mě bavily rodinné výlety. Vůbec jsem netušil, co vše tu za humny máme.

Myslíš, že očkování je řešení? Nemyslím si, že by to koronavirus úplně vymazalo z povrchu zemského, ale určitě by to mohlo zmenšit šíření a snížit úmrtnost, která je aktuálně šílená.

Přijdou Ti opatření proti šíření koronaviru smysluplná? Já myslím, že většina ano. Např. v některých asijských zemích jsou velmi disciplinovaní a koronavirus je tam podstatně méně. A je i vidět, že když jsou přísná opatření, tak koronavirus ustupuje.

Takže myslíš, že když se spojí očkování a přísná opatření, že je to cesta? Ano, přesně tak. I tak se musíme smířit s tím, že tu koronavirus s námi zůstane napořád.

Ovlivnil koronavirus Tvé chování a celkový pohled na svět? Určitě si teď vážím víc věcí, které mi dříve přišly normální. Třeba jet za babičkou, jít normálně ven bez roušky nebo jet na výlet. Jinak se snažím myslet pořád stejně, a protože ještě nejsem dospělý, tak mě to tak moc nezasahuje. Naštěstí mám doma bráchu, který mě vždy vyvede z trudomyslnosti.

Koronavirus je mezi námi už 1 rok. Už sis na něj zvykl? Jak už jsem odpovídal, tak jsem si zvykl. I přesto bych si moc přál, aby už skončil.

Dokážeš si ještě představit život bez koronaviru? V těch nejvzdálenějších myšlenkách si to představit dovedu. Teď si to představuji spíše ve vzpomínkách. Člověk by nevěřil, jak takový malý mikroorganismus dokáže změnit celý svět.

Za rozhovor děkuje Jakub Kouba, redaktor